

Sygn. akt II CSK 641/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa T. M.

przeciwko E. K.-K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda T. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P. i oddalającego powództwo T. M. przeciwko E. K.-K. o zapłatę zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie wskazał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej żadnej z przytoczonych wyżej przesłanek, ograniczając się do stwierdzenia, że ostatecznie zaskarżonego wyroku oznacza naruszenie konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji R.P.), zasady ochrony własności (art. 21 Konstytucji R.P.), zasady sprawiedliwości społecznej (wywodzonej przez skarżącego z art. 6 k.c.) oraz zasady prawdy obiektywnej (wynikającej według skarżącego z art. 3 k.p.c.). Takie sformułowanie wniosku oraz brak jego uzasadnienia nie pozwala na dokonanie w ramach przedsądu oceny, czy w sprawie

występują zagadnienia prawne lub potrzeba wykładni przepisów prawnych, bądź też orzeczenie jest w sposób oczywisty wadliwe lub wydane w warunkach nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji. W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]